

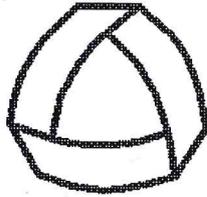

VIA AVĪZE

Vidzemes Augstskolas avīze

3. numurs
1999/2000

1999. gada novembris

LATVIJAS
unibanka

Hei, Student!

Vai Tu jau izmanto Unibankas piedāvāto Studenta banku? Vēl ne?

NU TAD PASTEIDZIES UN AIZPILDI STUDENTA BANKAS PIETEIKUMU LĪDZ 16.DECEMBRIM,
IESNIEDZ TO UNIBANKAS VALMIERAS FILIĀLĒ RĪGAS IELĀ 40
UN PIEDALIES AKCIJĀ "UNIBANKAS ZIEMASSVĒTKU PĀRSTEIGUMS".
VARBŪT TIEŠI TU BŪSI TAS, KAS IEGŪS GALVENO BALVU:

Ceļojumu divām personām uz Stokholmu !!!

GALVENĀS BALVAS IZLOZE,
CITI KONKURSI 16.DECEMBRĪ
MULTIKLUBĀ STUDENTU VAKARĀ.

VAKARA ATBALSTĪTĀJS –
AKCIJU SABIEDRĪBA "LATVIJAS UNIBANKA".

Mēneša tēma Mēneša tēma Mēneša tēma Mēneša tēma

Fuxene !!

ViA tradīcija vai ???

Eva Branta

Iespējams, ka pēc šī raksta izlasīšanas, man būs daži domubiedri. Iespējams – būs pretēji viedokļi un nosodījums. Iespējams, es kādu aizskaršu, un iespējams, ka radīšu negatīvu attieksmi pret sevi. Ir tik daudz iespējamību, ka man vienkāršāk būtu bijis klusēt un censties aizmirst to, kas notika 3.novembrī- *fuksenē*. Tomēr, iespējams, ka kādam būs interesanti dzirdēt arī kādu pirmā kursa viedokli.

Šī nebija pirmā fuxsene ne man, ne arī lielākajai daļai citu 1.kursa studentu. Līdz ar to mums visiem lielākā vai mazākā mērā bija skaidrs priekšstats par to, kas mūs varētu sagaidīt iesvētību krustugunīs. Tomēr, ViA fuksenē kaut kas bija savādāks...

Viss sākās skaisti un interesanti. Pirmais cēliens – meditācija. Tā bija lieliska atslābināšanās no iesvētību gaidu saspringuma un iesvesmoja turpmākajiem pārbaudījumiem. Otrais cēliens – izturības pārbaudījumi: veiklība rāpjoties pa galdū un krēslu apakšām, ūdens kristības, plaušu kvēpināšana, tetovējumi ar gludekli u.c.

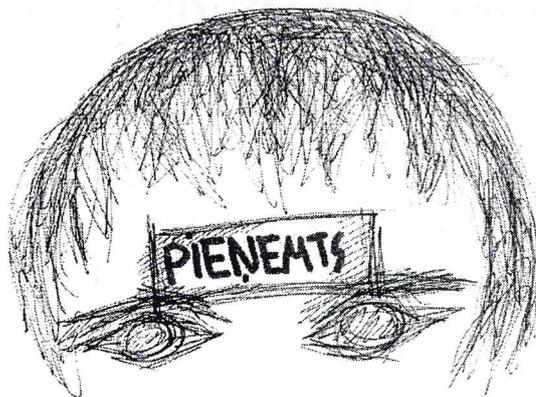
Tik tālu viss noritēja kā jau iesvētībās, līdz brīdim, kad mēs nokļuvām pie trešā celiena – “gultas”.

Mēs tikām ievesti telpā, kurā rosījās puskailas jaunietes un pāris brašu apsargu, kuru uzvedība pauda par zināmu pelēko šūniņu iztrūkumu.

Mums lika daļēji atkailināties, jo gultā neviens ar drēbēm neejot. Tām, kurām ķermeņa atkailināšana šķita pārāk personīga lieta, tika piedāvāta diezgan familiāra palīdzība no *kruto* apsargu puses. Kad šī procedūra ar zināmu stīvēšanos bija beigusies, mums bija jāsadalās pa pāriem, respektīvi, sievietei ar sievieti, un tādām puskailām jāsasēžas vienai otras klēpī. Turpinājumā mēs tikām informētas, ka sievietes dzimumattiecību rezultātā mēdzot palikt stāvoklī (*loti informatīvi, jo līdz šim es nezināju, ka divu sieviešu dzimumattiecību rezultātā var iestāties grūtniecība*), un, lai izvairītos no šādiem misēkļiem, mums jābūt lietot aizsarglīdzekļi, kas dotajā gadījumā bija prezervatīvi. Te nu mums pa pāriem bija jādemonstrē veiklība prezervatīva uzvilkšanā uz banāna, kā rezultātā, mēs tikām atzītas par pietiekoši veiklām.

Pēc brītiņa mums uz labu laimi pasniedz pa apgērba gabalam, un mēs tiekam palaistas skolas plašajos gaitēnos. Ko mums gribēja pastāstīt?! Vai to, ka ViA tiek popularizēta seksuālo orientāciju brīvība?!

Nākošais cēliens sākas ar “vienreizēju” izdevību uzkavēties vīriešu tualetē, no kuras mēs pa vienai tiekam ievestas ekonomistu valstībā. Šeit mēs sacenšamies kliegšanā, resp., ar kliedzienu cenšamies nodzēst sveci.

Dodoties tālāk mums aizsien acis un nodod trīs jaunekļu rokās, kas kopīgiem spēkiem nospiež mūs uz ceļiem. Divi apvij mūsu rokas ap saviem augšstilbiem un sāk gramstīties, kamēr trešais savu imitēto dzimumlocekli bāž tieši sejā. Skatot perversām frāzēm, šie trīs *izdzimteni*, manuprāt, tēlojot kādu skatu no pornografiskas filmas vai realizējot savas seksuālās ilūzijas, tur iesvētāmos savā varā tik ilgi, kamēr imitētais dzimumloceklis-sardele nonāk līdz “orgasmam”, kā rezultātā katrs ievētais tiek devīgi nolaistīts ar klīsteri un palaists tālāk.

Pretīgums, pazemojums un bezspēcīgas dusmas pārņēma ne vienu vien pirmā kursa studentu. Kāds bija šī priekšnesuma mērķis? Morāls pazemojums vai atsevišķu personu perversu seksuālo ilūziju realizēšana?!

Es skaidri apzinos, ka ir jādomā, ko runā un vēl jo vairāk, ko raksta. Tomēr, manuprāt, ne mazāk būtiski ir domāt, ko dara. Mans mērķis nav nedz kādu mācīt, nedz nosodīt. Es tikai vēlos, lai šī gada un turpmāko gadu iesvētību rīkotāji, pirms savu pārbaudījumu rīkošanas padomā par jautājumiem, kas nomāca manu prātu pēc šī gada iesvētībām:

- 1) jauniešiem no dažādām ģimenēm un dažādiem Latvijas novadiem, katram ir sava dzīves pieredze – pozitīva vai negatīva;
- 2) ir jaunieši, kuriem vēl nav bijušas dzimumattiecības. Kādu priekšstatu jūs viņiem radāt ar šādiem pazemojošiem uzvedumiem?
- 3) ja kādam no jauniešiem ir negatīva seksuālā pieredze, kādu emocionālo traumu var atstāt šāds uzvedums?
- 4) vai augstāk minētais uzvedums nav emocionāla vardarbība un studentu pazemošana?
- 5) vai tas nepauž atsevišķu personu iespējamās seksuālās novirzes?
- 6) kādu reputāciju šāds priekšnesums veido skolai? (š.g. iesvētības apmeklēja arī viesi, t.sk., no Dānijas. Viņi šo pasākumu atstāja nepatīkami pārsteigti.)

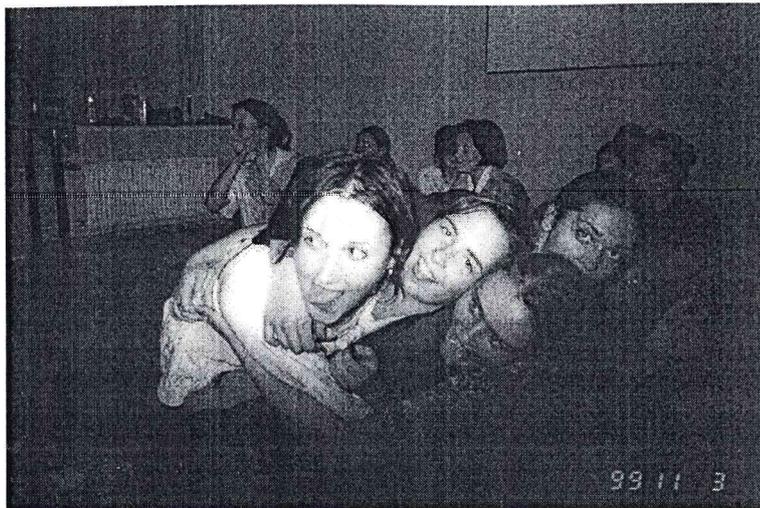
Līdz šim man ViA studenti saistījās ar jaunām, radošām un interesantām personībām, kurām nav sveši arī jēdzieni morāle un ētika. Tomēr pēc šīm iesvētībām, man radās jautājums: “Kas bija š.g. ViA iesvētības – skolas tradīcija vai atsevišķu personu seksuālo ilūziju apmierināšana izmantojot pirmkursniekus?”

Zvēram neapmeklēt lekcijas un nomelnot citu augstskolu studentus jeb kā mēs kļuvām pieauguši

Aiga

3. novembris bija ienesīga diena daudziem *humpalu* tirgotājiem, jo tāds pircēju pieplūdums jau sen nebija manīts. Kā nu ne, simtam ViA studentiņu (jauno *fukšu*) bija nepieciešamas jaunas drēbītes, lai godam *uzcirstos* tādām notikumam kā IESVĒTĪBAS (ieiešana (ne)pieaugušo un (ne)saprātīgo studentu kārtā). Skaists pavērās skats Cēsu ielas 4. nama foajē, raugoties uz uzpostajiem fukšiem. Visi bija patīkami satraukti, un bija vērojama sākotnēja lojalitāte savai grupai (kursam), visus pārējos uzskatot par konkurentiem un ne tik spējīgiem kā paši. Te radās arī daži patriotiski saukļi, no kuriem pirmais bija "*KSA is the best!!!*", bet nākamais jau līdzinājās plaģiātam, jo skanēja sekojoši: "Politīķi ir labākie!

Jāāāā!!!" (kurš gan neprot pārtulkot no angļu uz latviešu valodu ...)

Vispārējā ieiešana (ne)saprātīgo un (ne)pieaugušo studentu kārtā izpaudās kā iziešana cauri 4 oriģinālperversi-jautri-rupji-nežēlīgi-traki-baismīgi-pustumšipusgaiši noformētām istabām (komunikatoru, tūristu, politiķu un ekonomistu).

Komunikatoru telpa izcēlās ar savu... mieru. Vidū sēdēja divas meičas baltos paltrakos ar puķu podu vidū un runāja kaut kādu *sviestu* aptuveni 15 minūtes. Visiem bija jāpieplok pie grīdas un jāaizver acis. Visu laiku gaidījām, kad mums mefīsies virsū agresīvāk noskaņoti *ksaisti*, bet tā arī nekā... Patīkt jau mums patīka, jo bija savādāk... jo nesita un neuzmācās. Pēc mierīgas gulēšanas nāca vētrainā KSA Dieva pielūgšana, kad 1. rindā tupošajiem aizmugurējie kutināja kājas (par ko KSA Dievs būtībā nemaz nedusmojās, jo nav jau nekāds apsūnojis Velēnu Vecis, kam svešs jaunības trakums). Tāpat KSA telpā varēja atvilkt elpu pirms Lielā Klīstera un Zaptes, kas sekoja tālāk.

Tūristi visu lika darīt ļoti ātri. Ātri "nomazgāja muti" gan tiem, kas teicās esam mazgājuši, gan tiem, kas liedzās, ātrumā nevarēja saprast, ko īsti grib Čanders- lai lamā sevi, vai lai lamā viņu (kas arī visbiežāk notika...), ātri bija jālien pa krēslu apakšām, kur visu laiku gar galvu sitās ar ūdeni piepildīti prezervatīvi (nu, gan tūristi bija iepirkuši

tos vairumā!!!), ātri piesolīja uzsmēķēt un tikpat ātri neko neiedeva (vismaz man nē). Diezgan ātri pazibēja gar acīm karsts gludeklis, bet visam kronis bija Kāds, kuram uz vēdera bija... nē, šoreiz ne sviests, bet gan zapte, kas tikpat ātri bija jāuzlaiza. Tie, kas atteicās to darīt, varēja vainot tikai sevi, jo par prieku visiem (vai visiem?) pastāvēja arī tāda vieta kā Karceris (par kura esamību daži indivīdi tikai priecājās), uz kuru nokļūt varēja tikai daži izredzētie. Bija jau labi tajā tūristu istabā- patīk jau mums ātrums, ai, kā patīk!

Politīķi beidzot parādīja savu īsto seju un skaļi pasludināja, ka visi atrodas vienā lielā Gultā. Neba jau nu ar visām drēbēm līdzīsi gultā, tāpēc vajadzēja kaut ko nebūt novilkt (ko lielākā daļa ar simbolisku pukstēšanu, bet bez manāmiem aizspriedumiem arī izdarīja). Sākumā tika stāstīts par Pirmo Nakti un visiem ar to saistītiem

priekiem un bēdām, un tūlīt pēc tam mēs paši varējām ievingrināt roku dažādās praktiskās iemaņās, piemēram prezervatīva uzvilksnā uz banāna (arī politiķi bija iepirkuši šo kontracepcijas līdzekli vairumā...). Bija jādzer arī mistisks Mīlas dzēriens (ko puse atspļāva atpakaļ), kā arī jāveido skulptūra Mīlas vai Seksa (kāda jau starpība) Dievam no dažādiem krāmiem (avīzēm, skoča utt.). Tā kā ViA sniedz ne tikai akadēmisko, bet arī profesionālo

augstāko izglītību, tad šajā jautājumā problēmu nebija. Labāko skulptūru arī apbalvoja vakara gaitā Multiklubā- tā izrādījās KSA meiteņu skulptūra. Par ko nav nekāds brīnums, jo nav nekāds noslēpums, ka KSAI nav neviena puīša (meitenēm jāiztiek, kā nu māc). Bija jau diezgan patīkami tajā politiķu istabā, ja godīgi... iesvētīja mūs tā, kā visi klusībā vēlējas. Galvenais bija veselīga pieeja visam notiekošajam.

Punktu (treknu un iespaidīgu) visam pielika ekonomisti ar visšizofrēniskāko un ēvergēlībām pārbagātāko istabu. Pašiem darīt nevajadzēja neko daudz, jo ar fukšiem tika manipulēti visos iespējamajos virzienos. Atkal bija jārāpo, jādzer aizdomīgi šķidrumi, jāparakstās (kas dažiem sagādāja vairāk problēmu nekā citas daudz neparastākas darbības), kā arī notika milzīga emocionāla vardarbība, jo pa vidu visam mums (pieļauju, ka nebiju vienīgā) uzmācās Cīsiņu Vīrs un lika teikt, ka gribam viņu (nav problēmu - gribam tevi!), kaut arī dažus tā gribas izteikšana dikti aizvainoja (nav jau visi pasaulē vienādi), savukārt citi aiz sajūsmas gandrīz vai mira, domādami, ka nekas jau trāks vēl nav izgudrots. Alus dzeršana uz ātrumu aizrāva tikai noteiktu indivīdu loku - respektīvi- tādus, kam šī dzira iet pie sirds. Kulminācija bija rotaļa "Piepildi pēc iespējas vairāk maisu ar drēbēm!" Jautras dejas ritmā jaunieši koķeti meta nost drēbes- sākot ar zeķēm un beidzot ar krekliem-krekliņiem. Bija tur arī kāds jauniešs līdz ausīm nomaskējies, kam smagi nepaveicās, jo lielā drēbju (ko bāzt maisos) un, iespējams, arī vīriešu trūkuma dēļ KSA meičas tam noplēsa lielāko daļu drēbju, par ko puisis bija manāmi pārsteigts (es arī būtu viņa vietā!).

Taču tas vēl nebija viss, jo fukši tika dzīti tālāk uz Tērbatas ielas 10. namu, kā vēlāk noskaidrojās, zvēresta

nodošanai. Ejot cauri pilsdrupām, tika nolaupīti daži mūsu līdzbiedri, taču pēc viņu izteikumiem "Nekas jau tur nenotika..." (joti izvairīga atbilde. Nez', kas tad tur īsti notika?) Lai nezaudētu tempu, bija pāris reižu jāskrien apkārt Tērbatas ielas 10. namam un tad jāmetas ceļos balkona priekšā, no kura mūsu rektors Bajāra kungs un vēl daži citi Tādi skaloja mums smadzenes un pūta virsū ugunsdzēsamo pulveri. Lai gan ārā bija auksti, visi fukši atkātoja zvēresta vārdus, ieviešot tajos sev tīkamas izmaiņas. Domājams, ka ViA nav jāuztraucas par savu nākamo paaudzi, jo mēs BŪSIM lojāli savai augstskolai un, ja vajadzēs, nomelnosim jebkuru citas augstskolas studentu!

Visu apmierināto fukšu vārdā droši saku paldies ksa, tur, pol un eko II studentiem, kuri parūpējās, lai mums būtu jautri. Kritika arī ir laba lieta, bet kā teica kāds gudrais: "Katram cilvēkam reizi mūžā ir jāizlējas, un labāk to darīt jaunībā, lai nāv jāsmidina ļaudis vecumdienās. ☐

Punktu (treknu un iespaidīgu) visam pielika ekonomisti ar visšizofrēniskāko un ēvergēlībām pārbagātāko istabu.

Vai tu to zināji?

Ziņas no domes

Laine Boldāne,
Valmieras pilsētas domes sabiedrisko attiecību speciāliste

3.novembrī notika Vidzemes Tūrisma Asociācijas (VTA) kopsapulce, kurā tika ziņots par padarīto 1998. un 1999. gadā, par finansu izlietojumu 1998.gadā un notiks VTA prezidenta, valdes un citu organizācijas vienību vēlēšanas. VTA ir dibināta 1997.gadā, un tās mērķis ir izveidot Vidzemi par tūrisma attīstībai labvēlīgas vides reģionu.

4.novembrī Valmieras mērs Māris Kučinskis tikās ar Austrijas vēstnieku Latvijā Antonu Kozusniku (Anton Kozusnik) un piedalījās gadsimta ievērojamas personības-austriešu aktiera, režisora un teātra vadītāja Maksa Reinharta izstādes atklāšanā Valmieras Drāmas teātrī.

9.novembrī Valmieras mērs Māris Kučinskis tikās ar Krievijas vēstniecības Latvijā pārstāvi, lai pārrunātu par Valmieras memoriālā kompleksa- sarkanarmiešu un nacistiskā terora upuru brāļu kapu plāksnīšu atjaunošanu. Memoriālais komplekss tika izveidots 1984.gadā, un ir viens no ievērojamākiem mākslas pieminekļiem Valmierā.

10.novembrī Valmieras pilsētas domes priekšsēdētājs Māris Kučinskis tikās ar pasaules izstādes EXPOO 2000 Hannover Latvijas ekspozīcijas ģenerāluzņēmēju- izstāžu kompānijas Creatio pārstāvjiem, lai pārrunātu Vidzemes un Valmieras uzņēmumu dalību izstādē, kas ilgs 150 dienas (no 1.jūnija līdz 31.oktobrim). 4. novembrī Valmieras pilsētas domes finansu komiteja atbalstīja Valmieras piedalīšanos izstādē EXPOO 2000 Hannover.

17.novembrī Valmierā notika rajona attīstības darba grupas tikšanās, lai rajona attīstības plānā ietvertu speciālistu ieteikumus. Nākamajā nedēļā ar papildināto rajona attīstības plānu iepazīsies rajona pilsētas un pagasta pašvaldības. Savukārt līdz 26. novembrim ikviens Valmieras rajona iedzīvotājs tiek aicināts iepazīties ar rajona attīstības plānu rajona pašvaldībā un Valmieras rajona attīstības nodaļā (Rīgas ielā 50) un izteikt savus ierosinājumus. Saīsināto Valmieras rajona attīstības plāna variantu publicēja 16.novembra laikraksta "Liesma" pielikumā "Valmierietis".

17.novembrī Valmieras Drāmas Teātrī tika atzīmēta Latvijas Republikas proklamēšanas diena. Pasākuma dalībniekus uzrunāja Valmieras rajona priekšsēdētājs Māris Kučinskis. Koncertā piedalījās arī visā Eiropā atzītie mākslinieki Dita Krenberga un Ingus Pētersons. Pēc koncerta pl. 21:00 pie Svētā Sīmaņa baznīcas un Valmieras pašvaldības ēkas notika svētu salūts. ☐

/iesos pie ventiņiem

igars Vītols

Ēl pavisam Neilgs laiks pagājis kopš Ventspils augstskolas un Latvijas Universitātes Ekonomikas kultūras studentu rīkotās konferences. Neskatoties uz isai prāvo atālumu līdz Ventspilij, konferencē, kura otika no 29 – 31. oktobrim, piedalījās arī daži mūsu skolas ktīvisti. Šīs studentu kopāšanās iemesli bija iskusija par ekonomisko izglītību Latvijā, par esošo un ģlamo situāciju valstī. Tāds bija arī konferences dotais osaukums – Ekonomiskā izglītība Latvijā: esošā un ģlamā.

Konferences aptvērto tēmu loks bija visai plašs, sākot ar ausiem statistikas datiem par esošo situāciju, ekonomiku tudējošās jaunatnes uzskaiti un šo datu analīzi un beidzot r diskusijām par nepieciešamajām specifiskajām zināšanām, ai augstskolas beidzējs varētu sekmīgi konkurēt darba irgū, un reģionālo augstskolu lomu, nozīmi un problēmām nācību procesā.

Visu lekciju un diskusiju rezultātā izkristalizējās airākas pamatiezīmes un tēmas, kas ir diskutējamas un pspreizamas arī mūsu augstskolā. Kā pirmo vēlētos minēt o, ka par ekonomisko izglītību valstī vēljoprojām darba levējs spriež pēc Latvijas universitātes studentiem, jo viņu r daudz, ir ko izvēlēties. Taču valstī kopumā netiek ņemts rērā daudz augstskolu specifika un izvirzītie pamatmērķi. šajā konferencē vairāk vai mazāk tika runāts par ikadēmisko izglītību, tās problēmām, neņemot vērā eģionālo augstskolu secifiku profesionālās izglītības jomā, iepieciešamību pēc cilvēkiem ar šādu izglītību savos eģionos un tuvākajā apkaimē. Tāpat akadēmiķiem un ikadēmiskās izglītības speciālistiem ir grūti atzīt, piemēram, Banku augstskolas darbību un speciālistu agatavošanu, uzskatot viņu nozīmi par visai niecīgu opējā ekonomikas studentu "virtuvē". Turpinot iesākto, ika diskutēts arī par reģionālo augstskolu nozīmi valsts attīstībā un konstatēts, ka šīs augstskolas ir sevi pierādījušas

un apliecinājušas savu varēšanu un eksistences nepieciešamību. To var pamatot kaut vai ar sausiem statistikas datiem. Vidzemes augstskolā un Biznesa vadības studiju programmu ir trešais lielākais konkurss valstī uzreiz aiz Latvijas Universitātes un SSE Rīga.

Kā vēlvienu pamatproblēmu, kas spilgti izcēlās uz pārējo fona varēt minēt "braukājošos pasniedzējus", lektoros, kuri pasniedz vienlaikus vairākās augstskolās. Jautājums šeit ir par to, cik kvalitatīvi pasniedzējs var pasniegt vairākās augstskolās, kā izvairīties no subjektivisma pret kādas konkrētas augstskolas studentiem, kā saplānot savu darba grafiku, cik pieejam ir pasniedzējs konsultāciju ziņā. Tāpat arī, kura augstskola šādus pasniedzējus var uzskatīt par savu akadēmisko personālu. Tai pašā laikā "braukājošajiem pasniedzējiem" ir arī vairākas pozitīvas iezīmes. Viņi nepārtraukti nodarbojas ar sevis pilnveidošanu un izglītošanu, jo bieži studenti ir tie, kas iemāca kaut ko jaunu un vēl nezināmu. Pozitīvs faktors ir arī tas, ka tiek nodrošināta nemitīga izformācijas aprīte starp studentiem. Tas, ko pasniedzējs uzzina vienā augstskolā, tiek nodots arī tālāk citās skolās, ļaujot dažādot mācību procesu un padarot to saistošu.

Konferencē beidzoties, studenti no Valmieras izdarīja vairākus secinājumus arī par savu augstskolu, jo uz Vidzemes augstskolu izdevās paskatīties it kā no malas. Secinājumi ir tādi, ka mūsu skolai ir visai maza atpazīstamība valsts mērogā. Lai arī esam svarīgi un nozīmīgi Valmierā un tuvākajā apkaimē, aizskaroši likās tas, ka vairākās analīzēs un statistikās vispār neparādāties it kā mūs ignorētu. Nav informācijas par mums kā skolu kopumā, par tās darbības specifiku, nozīmi. Kaut arī savu skolu uzskatām par visai elitāru, vismaz es tā uzskatu, mūsu atpazīstamība ir ļoti maza, mēs esam ārā no kopējās aprītes un studentu dzīves. Ir mūsu skolā cilvēki, kas ar savu pašiniciatīvu un darbošanos sekmē šo atpazīstamību, bet tas ir kā piliens jūrā. Būtu stingri jāpiedomā un jāpiestrādā pie skolas tēla veidošanas un savas studējošās jaunatnes popularizēšanas. Nevieni to mūsu vietā nedarīs, tikai mēs paši! □

Jaunumi un ziņas no senāta

Anda Jansone, Sandra Martinsone

- ♦ Vidzemes augstskolā darbojas Senāts-lēmējinstītuģija, kuras dalībnieki- administrācijas darbinieki, akadēmiskais personāls un studentu pārstāvis- lemģ augstskolai nozīmīģus jautāģumus, risina dažādas problēmas. Tā kā līdz šim netika sniegts nekāds pārskats par Senāta sēdēs pieģemto, bet tas taģu skar arī mūs - studentus, tad šoreiz mēģināsim informēt jūs par svarīģāko, kas pieģemts šī māģcību gada (1999./2000.) jau notikušajās sēdēs.
- ♦ 12.augustā ViA Senāta sēdē tika pieģemts lēmums, ka prakse visām studģiju programmām šajā māģcību gadā notiks vienotā laikā- no 15.05. - 9.06. 2000. gadā. Šajā

Jaunumi

sēdē par Tūrisma organizācijas un vadģbas nodaģlas vadģtāģu tika apstiprināts Ilģvars Ābols.

- ♦ 31. augustā tika pieģemts studentiem saistoģšs lēmums par to, ka jebkurai studentam, kas tiek atskaitģts, ir iespēģas par maksu turpināt studģijas augstskolā. Maksas apmēru nosaka katram māģcību gadam atseviģģki (ģobrģd tie varētu būt 400 Ls).
- ♦ 28. oktobrģ Rihards Berugs tika apstiprināts par proreģtoru attģstģbas un sadarbģbas jautāģumos, bet Vineta Silkāne par proreģtori māģcģbu un pēģnieciskajā darbā.
- ♦ Akreditācijas dokumentus ir paredģts iesnieģt 1.decembrģ. Akreditācijas atkārtota novērtēģanas komisģija plānota ViA 17. un 19.decembrģ. Atkal ViA apmeklēģ ārzemģju ekspertģ. 23.decembrģ bģģ akreditācijas komisģijas sēde, kurā tad izskatģģ šo

novērtējumu ziņojumus un balsojot pieņems lēmumu par augstskolas akreditāciju.

- ♦ Kā teica Iveta Druvas Druvaskalne, tad informācijas diena ViA būs 4.martā Valmieras Drāmas teātri plkst.11:00. Dokumentus pieņems sākot ar 4. martu līdz pat 31.martam. Būs arī pieteikumu maksa: uz 1 studiju programmu- 7 Ls, uz divam- 6 Ls, uz 3 vai 4- pa 5 Ls. Dokumenti tiks pieņemti arī izstādē "Skola 2000", kas notiks no 9.-12.martam. Tiek gaidīti ieteikumi no studentiem par dalību šajā izstādē. Iestājpārbaudījumi būs 8.aprīlī. KSA programmā paredzētas arī intervijas. Dienas nodaļā tiks uzņemti 120 studenti, katrā studiju programmā pa 30. No tiem 40 (katrā pa 10) uzņemti par budžeta līdzekļiem. Pārējiem būs jāmaksā 520 Ls gadā. Vecākajiem kursiem nav jāuztraucas, jo šī maksa viņus neskars. Ja nu vienīgi Andris Šķēle pieņems vispārējo maksas izglītību, tad iespējams būs 10% no augstskolas noteiktas maksas.
- ♦ Ir iesniegts pieteikums *Socratus* studentu un pasniedzēju apmaiņas programmai ES valstīs, lai

iegūtu finansējumu. Pašlaik ir noslēgti līgumi ar 26 ES valstu universitātēm – Zviedrijā, Vācijā, Dānijā, Somijā, Nīderlandē u.c. Tiks noslēgti līgumi ar Austrijas, Īrijas, Itālijas un Portugāles universitātēm.

- ♦ Latvijas *Socratus/Erasmus* birojs ir piešķīris naudu, lai viens students no katra studiju virziena (izņemot tūrisma, kam tika piešķirta nauda jau iepriekš) varētu doties studēt uz ārzemēm. Pašlaik katra studiju virziena vadītājs lemj par kandidātu izvirzīšanu. Par to, kuri studenti varēs braukt vairāk būs zināms decembrī.
- ♦ Ir iesākts darbs pie BISS, kas notiks 2000. gada jūlijā un augustā. Par tās priekšsēdētāju ievēlēja Dagniju Radziņu, priekšsēdētājas vietnieku Visvaldi Valtenbergu. Ir izveidotas divas darba grupas- informācijas un sabiedrisko attiecību un akadēmiskā darba grupa, kas tad arī organizēs šo vasaras skolu. Bukleti būs gatavi decembrī, lai jau līdz Ziemassvētkiem tos varētu izplatīt. □

Cilvēks no 300 miljonu cilvēku valsts

Anda Jansone, Inga Gailuma

Lūdzu iepazīstiniet ar sevi...

Vai Jūs ziniet, kā mani sauc? Džeisons Lindsejs. Es nāku no Birmingemas Alabamā, kas atrodas pašos ASV dienvidos. Ar mani Latvijā kopā ir mana sieva Hollija Eversa, kas arī strādā ViA. Pēdējos sešus gadus mēs dzīvojam Ņujorkā, kur Kolumbijas Universitātē es studēju. Pašlaik es rakstu doktora disertāciju par toleranci un valsts politiku, cik plašu pilsonību vajadzētu pieļaut ASV. Tas ir interesants fakts, ka, piemēram, Norvēģijā ir piecas oficiālās valodas (3 no tām sāmu dialekti un divi norvēģu), bet ASV oficiālās valodas nav.

Mēs abi ar sievu protam krievu valodu, un man ir sertifikāts, kas apliecina manas zināšanas par Krievijas reģionu.

Kā jūs nokļūvāt Latvijā un ViA?

Šeit es nokļuvu CEP (Pilsoniskās Izglītības Projekts) ietvaros. No 1991. līdz 1992. gadam es studēju Maskavas Valsts Starptautisko attiecību institūtā. Tajā laikā pabiju arī Latvijā un Igaunijā. Kopš tā laika esmu ieinteresēts Baltijas valstīs, tāpēc CEP teicu, ka vēlos turp doties.

Kāds ir jūsu iespaids par Latviju, Valmieru un ViA?

Baltijas valstis jau tajā laikā bija rietumnieciskākas par pārējām PSRS republikām. Biju pārsteigts, ka pat tādā mazā pilsētā kā Valmiera ir iespējams dabūt visu, kas ir nepieciešams. Šeit ir pieeja ļoti daudzām lietām, tādām kā datori un internets.

Valmierā mēs jūtamies ļoti ērti. Cilvēki ir ļoti labi, draudzīgi un atsaucīgi. Nepieciešamības gadījumā mēs varam saprasties krievu valodā. Mēs jau divus mēnešus mācāmies arī latviešu valodu, un krievu valodas zināšanas palīdz to apgūt. Mūs ļoti iepriecināja tas, ka Valmierā ir daudz parku un zaļumu, ka tā ir pilsēta ar savu vēsturi. Ja mēs Krievijā skrietu krosu, tad cilvēki būtu ļoti izbrīnīti, bet šeit tas tiek pieņemts.

ViA ir moderna augstskola, un šeit ir ļoti lielas iespējas. Studenti ir diezgan nopietni, diezgan labi prot angļu valodu. Mani izbrīnīja tas, ka liela daļa no otrā un trešā kursa jau strādā nevalstiskajās organizācijās, partijās un pašvaldībās. Studenti kopumā ir kā studenti visur citur pasaulē – vieni ir ļoti nopietni, bet citi vēl tikai meklē savu vietu dzīvē.

Kur jūs vēl esat bijis ārpus Valmieras?

Vēl īpaši daudz neesam paspējuši apskatīt, bet, protams, esam bijuši Rīgā. Drīzumā gatavojamies doties uz Siguldu. Esam bijuši Lietuvā – Palangā un Kauņā. 1989. gadā neatkarības demonstrāciju laikā biju Viļņā.

Kas jūs visvairāk pārsteidza Latvijā?

Biju iedomājies, ka Baltijas valstu iedzīvotāji prātīs viens otra valodu. Tas, ka Baltijas valstis atrodas ļoti tuvu, mudināja mani domāt, ka baltieši būs savā starpā saprecējušies un līdz ar to mācēs viens otra valodu, bet tā nav. Es jautāju studentiem, kādā valodā viņi sazinās ar igauņiem un lietuviešiem. Izrādījās, ka viņi lieto vai nu krievu vai angļu valodu.

Man kā cilvēkam, kas ir nācis no trīs simts miljonu cilvēku valsts, Latvija liekas ļoti maza. Tie četri simti studenti, kas šeit mācās, var dot ļoti lielu ieguldījumu Latvijas □

Konrāda Adenauera fonda pārstāvji Vidzemes augstskolā

Inga Gailuma

10.novembrī Vidzemes augstkolā viesojās Konrāda Adenauera fonda pārstāvis Baltijas valstīs Jorgs Dītrihs Nekmeirs (Jörg - Dietrich Nackmayr) un Latvijas biroja vadītāja Dace Ošeniece. Vēlā pēcpusdienā kamīnzālē notika KA fonda pārstāvju tikšanās ar ViA rektoru Gunāru Bajāru, vieslektoru Džeisonu Lindseju un studentu pārstāvjiem. Tās laikā ViA rektors iepazīstināja fonda pārstāvjus ar Vidzemes augstskolu, savukārt viņi pastāstīja, kas ir Konrāda Adenauera fonds, ko tas dara un kā tas varētu palīdzēt ViA.

Konrāds Adenauers bija pirmais kanclers pēcnacistu Vācijā. Viņš izvirzīja trīs mērķus: apvienot vidusslāni, attīstīt Eiropas kustību un pierādīt, ka tirgus ekonomika vēl ir spējīga darboties. Adenauers arī mēģināja saprast, kāpēc pie varas nāca nacisti. Viņa secinājums bija, ka vainīgas bija ekonomiskās problēmas. Zīmīgi bija tas, ka Hitleru atbalstīja ļoti daudz inteliģences pārstāvji. Konrāds

Adenauers uzskatīja, ka katrai partijai ir vajadzīgs savs fonds, kas lielu uzmanību pievērstu jauniešiem, jo tie ir katras valsts nākotne.

Politiskā izglītība un stipendiju piešķiršana studijām Vācijā, īpašu uzmanību pievēršot jauniešiem, ir Konrāda Adenauera fonda galvenie darbības virzieni. Konrāda Adenauera fonds darbojas 125 valstīs, to skaitā arī Baltijas. Konrāda Adenauera fonds Vidzemes augstkolai varētu palīdzēt ar grāmatām bibliotēkai, ar informāciju par maģistra programmām Vācijā un dot lielu ieguldījumu kontaktu veidošanā ar citām organizācijām Vācijā, lai atbalstītu un veicinātu Vidzemes augstskolas studentu aktivitātes.

Decembra sākumā fonds rīko divas konferences Rīgā. 6.decembrī notiks konference "Ziemeļu dimensija: Novērtējums un nākotnes attīstība". Tuvākā gada laikā ES prezidējošās valstis būs Portugāle un Francija. Lai tās labāk saprastu ziemeļi, to pārstāvji tiks uzaicināti uz šo konferenci. Savukārt 8.un 9.decembrī sadarbībā ar Tautas partiju tiek rīkota konference par Baltijas valstīm, kur īpaša uzmanība tiks pievērsta Tautas partijas jauniešiem.

Nekmeira kungs uzsvēra, ka galvenais ir iesaistīties aktīvā darbībā, tādejādi veidojot kontaktus, lasot (piemēram, Šekspīra darbos var atrast visu par varu) un ceļot. Tikšanās beigās Konrāda Adenauera fonda pārstāvji apsolīja, ka fonda un ViA sadarbība ir tikai aizsākusies. □

Referendums nenotika ...

Grāvīte Līga

Jau pusotru nedēļu atpakaļ notika referendums par pensiju likuma grozījumiem, *ar vienu vārdu sakot*- par vai pret grozījumu atcelšanu. Vai ViA studenti piedalījās tajā? Kāpēc?

- Jā, kaut gan personīgi manu ģimeni tas neskar. Vienkārši likās svarīgi piedalīties, jo grozījumi šķita muļķīgi.
- Jā, jo tas skar mani personīgi. Mana drauga mammai, ja stātos spēkā augusta grozījumi, būtu jāstrādā vēl labu laiciņu, un tā, kā viņa strādā par operāciju māsu, tad tas nav īpaši prātīgi.
- Nē. Man vienkārši nebija laika. It kā sekoju visam līdzī, taču... Protams, tas skars arī mūs (*pašreizējos studentus: Līga*) kaut kad vēlāk.
- Nē. A, priekš kam? ... ai es vispār tajā laikā strādāju.
- Nē. Mani tas īpaši neskar.
- Nē, jo tāpat zināju, ka vajadzīgais parakstu skaits netiks savākts.
- Jā, jo atbalstu sociāldemokrātu politiku kā tādu un gāju balsot. Pat īpaši neaizdomājos par to, vai tas skar kādu no man tuviem cilvēkiem personīgi.
- Nē. Aizmirsu, pat pasi biju līdzī paņēmusi, braucot uz Rīgu, bet tad tikai 10 vakarā atcerējos, ka... Bet uzskatu, ka vajadzēja piedalīties, jo likums attiecināts

uz pensionāriem, bet tas skar arī mūs, jo, ja mani vecāki nesaņems pensiju, tad man viņi būs jāuztur.

- Nē. It kā visus materiālus biju savācis un izstudējis, bet tajā dienā kaut kā *izkrita* no galvas.
- Nē. Neuzskatīju vienkārši par vajadzīgu.
- Jā, jo šo grozījumu stāšanās vai nestāšanās spēkā skar manu ģimeni un iztikas līdzekļus Valmierā.
- Nē. Tīri laika trūkuma dēļ. It kā varēja jau, bet nesanāca laika.
- Nē. Es jau it kā gribēju, bet diemžēl, diemžēl.... es biju pārāk tālu no civilizācijas (*tūristu pasākumā "Kempēnos": Līga*).
- Nē. Nav ne jausmas, kāpēc. Es par to tēmu vispār īpaši neinteresējos.
- Nē, jo mana ģimene nav ieinteresēta.
- Nē, jo tā ir veltīga valsts naudas šķiešana.
- Jā. Abas ar draudzeni aizgājām. Tur satikām vēl daudzus no bijušās klases. Mūs abas tas skar ļoti tieši, jo mūsu vecāki ir pensijas vecumā.
- Nē. Patiesībā gribēju piedalīties, bet tā kā es pagājušajā gadā balsoju par "Tautas partiju", tad tas būtu pretrunā ar maniem uzskatiem.
- Jā. Vienkārši uzskatīju par savu pienākumu iet un nobalsot. Pat nav svarīgi, kā es balsoju – galvenais, ka piedalījos pasākumā, kurā piedalīties tiesības tauta bija pati izcīnījusi.

Secinājums: ??? laikam jau neapzināmies, ka pat likums, kas it kā tieši ir vērst uz pensionāriem, skar arī mūs-studējošo tautu. Tomēr priecē, ka nevalda absolūta vienprātība uzskatos, un ka pamatojumi katram "nē" vai "jā" arī atšķiras. Tas liecina, ka mēs turpinām domāt, un kā jau visiem ir zināms- "Es domāju, tātd dzīvoju". Un vai tad tas nav galvenais? □

ViA studenti Tartu – atkal un jau

Elza Šusta, *ViAPSO*

Jau otro gadu oktobra nogalē Tartu universitātē pulcējās Baltijas jūras valstu studenti, lai piedalītos divu dienu konferencē – pētnieciskajā seminārā “*Ekonomisko un politisko sistēmu pārveidošana Baltijas jūras reģionā*”. Konferenci organizēja Ziemeļu ministru padome sadarbībā ar Eirofakultāti.

Šajā konferencē ar saviem referātiem pamatā aicināti piedalīties politikas un ekonomikas zinātnu gan bakalaura programmu, gan maģistrantūras studenti no Somijas, Zviedrijas, Norvēģijas, Igaunijas, Latvijas, Lietuvas un Krievijas. Jau otro gadu šajā konferencē ar panākumiem piedalās arī Vidzemes augstskolas studenti. Šogad mēs bijām četri – Politoloģijas studiju virziena pārstāvji – Agnese Korbe, Inga Saleniece, Visvaldis Valtenbergs un es – Elza Šusta.

Konferences gaita tika organizēta divās paralēlās sesijās (politikas un ekonomikas), kuras tika iedalītas grupās (2 – 3 studenti) saskaņā ar darbu tematiem. Atšķirībā no pagājušā gada, šogad katrai grupai bija savs vadītājs/ -a, kas pēc darba prezentācijas deva atsauksmi par to un vadīja diskusiju auditorijā par konkrēto tematu. Diskusija šķita īpaši vērtīga, jo tajā piedalījās gan studenti, gan arī pasniedzēji no citām augstskolām, kas uzdeva jautājumus, izteica vērtējumu un ieteikumus tālākai darbībai.

Konferences dalībnieku izstrādātajos darbos aplūkotas gan dažādu politisko un ekonomisko procesu sakarības, salīdzinot vairākas Baltijas jūras reģiona valstis, gan arī tika analizēti konkrēti procesi, piemēram, Krievijas ekonomiskās krīzes ietekme, konkrētā valstī. Politikas sesijā tika aplūkoti tādi temati, kā Baltijas valstu savstarpējās attiecības, to attiecības ar citām reģiona un ārpus reģiona esošām valstīm, pilsoniskā sabiedrība un līdzdalība Austrumeiropā, politiskā elite, kā arī starptautisko organizāciju darbība Baltijā. Savukārt, ekonomikas sesijā tika analizēta ekonomiskā izaugsme un reformas Baltijas jūras reģionā; uzņēmumu privatizācija, bezdarbs, migrācija un ārvalstu investīcijas.

Atšķirībā no pagājušā gada konferences, šogad tajā piedalījās arī maģistrantūras studenti, galvenokārt, no Skandināvijas valstīm. Viņu sagatavotie darbi un prezentācijas dažkārt atšķīrās ar apjomu un temata pamatīgumu, kas ļāva veikt kvalitatīvāku darbu savstarpēju salīdzināšanu.

Kopumā konferences dalībniekus raksturo vēlme izzināt, piedalīties un sadarboties. Viens no konferences mērķiem ir organizējot semināru un saviesīgos pasākumus vakaros, dot iespēju satikties un sadraudzēties dažādu valstu studentiem, kas darbojas līdzīgās jomās. Pieredze rāda, ka konferences laikā iepazītie citu valstu studenti nereti arī pēc konferences sazinās un sadarbojas, veidojot kopīgus projektus un apmainoties ar informāciju.

Izvērtējot Tartu gūtos iespaidus, nozīmīga šķiet iespēja papildināt prasmes uzstāties auditorijas priekšā, prezentējot savu darbu, kā arī argumentēt to, atbildot uz auditorijas komentāriem un jautājumiem, tāpat pozitīvi vērtējama iespēja salīdzināt dažādu studentu sniegumu, kā arī profesionālo kontaktu paplašināšanās.

Tartu ir skaista pilsēta – studentu pilsēta, tā vien gribētos tajā atgriezties atkal un atkal. Tāda iespēja ir, jo visticamāk, ka konference tiks organizēta arī nākamajā adā. Ir vērts piedalīties! ☐

Vasaras skola

Grāvīte Līga

16. novembrī plkst.19:00 Kamīna zālē notika pirmā tikšanās “Vasaras skolas” akadēmiskajai un sabiedrisko attiecību un mārketinga grupai. Arī manī bija radusies interese par šo pasākumu, un es devos turp, lai uzzinātu ko tuvāk. Nerakstīšu neko par to, kas tā tāda “Vasaras skola” vispār ir, ar ko tā nodarbojas un kādi ir tās mērķi, jo informācija ir pieejama jebkuram studentam (un ne tikai

ViA) augstskolas bibliotēkā, kā arī Internetā (www.va.lv/biss/index.html). No sava dziļi emocionāli subjektīvā viedokļa pastāstīšu par to, kas tur labs notika.

Telpa bija pilna ar interesentiem, kad pulkstens vēl rādīja tikai 19:10. Tiesa jāatzīmē, ka lielāko daļu no publikas sastādīja 1. kurss, kas liecināja par to, ka ieradušies daudzi, kurus bija piesaistījusi reklāma, kas gandrīz neko par šo pasākumu nezina un lielais pulks nemaz neliecina, ka arī turpmāk būs tikpat daudz līdzdarboties gribētāju.

Par “Vasaras skolu” stāstīja, informēja, atmiņās kavējās jau pieredzējušie (?) šinī jomā, proti, Dagnija Radziņa, Visvaldis Valtenbergs, Juris Jerums un Richard Berug. Domājams, viņu ieņemamos amatus šajā pasākumā nav vērts nosaukt, jo ne es tos īpaši atceros, ne tam pašlaik ir

izšķoša nozīme. (Varbūt vērts pieminēt, ka Juris, kas pašlaik ir Sabiedrisko attiecību grupas koordinators, nošķoēja dažu labu ar ziņu, ka janvārī dosies skoloties uz svešām zemēm.) Un tā vispirms katrs no augstāk pieminētajiem pastāstīja par savu pieredzi rīkojot šogad "Vasaras skolu", kā arī par nākošās "Vasaras skolas" iecerēm.

Ar vienu vārdu sakot- sākumā tika palaista apkārt lapiņa, kur klātesošajiem pierakstīties un atzīmēt, kurā grupā tad viņi gribētu aktīvi piedalīties. Ja sākumā gandrīz visi pie grupas izvēles uzrasktīja "??", tad pēc tam, kad bija dzirdējuši "pieredzējušo" runas, tad nu visiem mazāk vai vairāk kļuva skaidrs, ko tad viņi vēlētos darīt. Bija protams arī cilvēciņi, kas gribēja piedalīties vai nu abās divās grupās, vai vispār mukt prom (vai viņi to izdarīja?). Tie, kas jau iepriekš aizgāja, darīja to tādēļ, ka nākošajā dienā nabaga 1. kursam bija pēdējais termiņš pētnieciskajiem darbiem. Pēc ievada informējošās daļas sabiedrisko attiecību un mārketinga grupa atstāja akadēmisko grupu siltajā kamīna zālē un paši devās uz akvāriju... (piedodiet, novirzījos no tēmas).

Man dziļi prātā un atmiņā iespiedās Richarda lasīto iepriekšējās "Vasaras skolas" dalībnieku vēstuļu citāti. Tas bija tik iespaidīgi, ka, ja man vēl iepriekš bija šaubas par piedalīšanos šajā projektā, tad tagad man acumirkli kļuva skaidrs, ka vēlos iesaistīties, līdzdarboties un piedalīties organizēšanā tādā pasākumā, par kuru pēc tam ir tik sirsnīgas un kolosālas atsauksmes. Iespaidoja arī tas, ka

rakstītāji savās vēstulēs bija atklāti, kas liecināja, ka tās nav tikai pieklājības un nepatiesu glaimu iespaidā rakstītas. Piemēram, kāds cilvēks iepriekš stāstījis saviem draugiem par to, ka mācīsies Baltijas ekonomiku un kopā smējušies, ka tad jau vispār nebūs ko mācīties, kā vien pāris lapaspuses, bet atgriezoties mājup pašam ir kauns par to, un tagad viņš visiem saviem draugiem un paziņām stāsta savus brīnišķīgos iespaidus par "Vasaras skolu" un Latviju kopumā. Iepriekšējie dalībnieki, uzzinot, ka arī nākamgad tiks rīkota "Vasaras skola" mēģina rast iespēju atkal tajā piedalīties- nu liegts jau nav, bet ziniet, ka konkurss jau šogad būs lielāks nekā pērn ... bet esat, protams, mīļi aicināti no visas pasaules!!!!

Visā visumā projekts izklausās visnotaļ iespaidīgs un ir vērts tajā piedalīties, ja grib gūt pieredzi (visnotaļ vērtīgu), redzēt, kā citu valstu jaunieši uztver Latviju, Baltiju un to kultūru, iegūt jaunus draugus no visas pasaules (ticiet man- reizēm šādā veidā radušās draudzības ilgst mūžu), kā arī redzēt, kā padarītais darbs un ieguldītā enerģija nes augļus un rada cilvēkos gandarījumu un prieku, un visbeidzot jauki un lietderīgi pavadīt laiku.

Vēlreiz tikai vēlos piebilst, ka, iespējams manis sniegtā informācija varētu būt, ja ne gluži maldinoša, tad varbūt neprecīza, jo es esmu bijusi tikai vienā un līdz šim vienīgajā sanāksmē, taču svēti apsolos apmeklēt visas turpmākās tikšanās un- kas zina gan jau pa reizei arī informēšu par notiekošo. □

Skorpioni, skorpioni, skorpioniņi ...

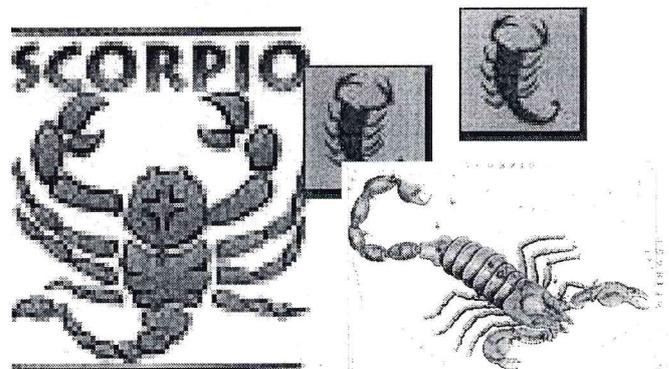
Alīna Brinbauma

Tā nu sanāca, ka oktobris un novembris ir daudziem cilvēkiem mīļš tieši ar to, ka tad viņiem ir *dzimenes*, viņu lielās dienas, kad tikai viņus nēsā uz rokām, nobučo līdz ausīm, nober ar puķēm un dāvanām un visādi citādi samīļo un godina... Un viņiem, protams, tas patīk!!!

Man pašam, mazajam cilvēciņam, mazajam skorpioniņam, vienmēr ir apkārt bijuši daudz horoskopa brāļi un māsas- vidusskolas klasē bijām vairākumā, draugu pulkā arī vienmēr pa kādam aizķērās... un vienmēr sadzīvojam ļoti labi (atšķirībā no tā, kā raksturo mūs astrologi).

Tā kā šis ir skorpionu laiks, tad dažus tādus aptaujāju (un apsviecu).

Ar vienu no viņiem mēs nonācām pie secinājuma, ka ir diezgan stulbi dalīt cilvēkus pēc zīmēm un *piesiet* līdz ar to visādas īpašības! Piemēram, par skorpioniem saka, ka viņi visi mums tādi aktīvi, radoši utt..., bet... te ir tik pat daudz "bremžu" un "lunohodu" kā jebkurā citā zīmē. Uz jautājumu: "Cik ir pulkstenis?" no daļa laba atbildi varēsi sagaidīt tikai pēc zināma laika intervāla, kad informācija tiks sagremota, salīdzināta un aptverta tās jēga... Un šis aptveršanas laika intrevāls nebūt nav saistīts ar horoskopa

zīmi! Ja cilvēks nav nekāda raķete, tad viņš arī nebūs- vai tur skorpiona, lauvas vai kādā citā zīmē!!!

Bet ko gan paši skorpioni saka par sevi?

Viena īpašība, kuru pieminēja visi- *dzēlīgums*. Ne jau tā, ka katru dienu, bet attiecībā pret tiem cilvēkiem, kas ļoti nejauki pret viņiem ir izturējušies... Viņi māk atklāt vājās vietas, un pie gadījuma tad arī tās izmantot... Tādēļ ņemiet vien to vērā!

Vēl varētu pieminēt to, ka ļoti daudzi no manām paziņām ir tik tiešam tādi *aktīvi*- tādā nozīmē, ka spēlē ģitāru, saksofonu, zīmē, glezno, raksta dzeju, iesaistās visādos pasākumos. Iespējams, ka tā tikai ir tāda sakritība, ka man vienmēr gadās tāda sabiedrība... nezinu...

Kā iedomājas skorpioni perfektu dzimšanas dienu???

Kāds labprāt gribētu to pavadīt Tallinā, kādā krogā ar tuvāko draugu... kāds cits- baseinā ar draugiem. Vēl kāds kaut kur citur... Ideju ir tik daudz, cik jūru un skorpionu!

Kā patīk skorpioniem savi DATUMI???

Pārsvārā visiem patika, un visi jutās apmierināti, BET... ne tie, kuriem *dzimene* iekrīt kādā svētku dienā (Lāčplēša,

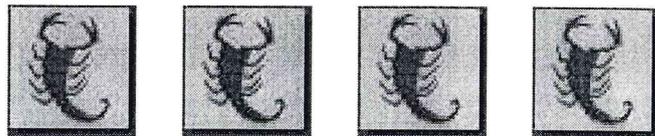
Proklamēšanas vai kādos citos svētkos)- viņu viedoklis nebija vis tik pozitīvs!!! Bet tos cilvēciņus es itin labi saprotu, jo, kā smeijies, man pašai Tā Lielā Diena ir 18. novembrī... Tas izklausās daudzreiz skaistāk, nekā īstenībā ir. Te ir sastopams tas pats fenomens, kad Līgām un levām jautā, kad viņām ir vārdadienas, vai kad dzimšanas dienas *iekrīt* Ziemassvētkos vai Jaunajā gadā. Tad to nabaga mazo cilvēciņu piemin tikai tā starp citu. Kā teiktu angļi: "By the way, še Tev dāvana..." Un ne jau tāpēc Tevi aizmirst, ka draugi maz biežpiena ēd, bet vienkārši apkārt valdošie svētki ir daudz reiz lielāki un nozīmīgāki par tā nabaga mazā cilvēciņa dzimšanas dienu...

Kādi ir bijuši lielākie pārsteigumi dzimšanas dienās? Viens no aptaujātajiem kādā savā dzimšanas dienā saņēma PULKSTENI... par ko *drausmīgi* priecājās. Tas nekas, ka mazais bērņuks vēl tos skaitlīšus tik labi nepazīna, bet toties tagad viņš varēja būt VIP (*very important person*)!!! Kādam citam tos (pārsteigumus) sagādāja ļoti tuvi draugi... Man te, piemēram, vienreiz piezvanīja dziļā naktī draudzene un izsauca uz īsu brīdi ārā... Tas viss beidzās ar to, ka cilvēciņš čībiņās dažas stundas drūmākajā salā vēroja zvaigžņu lietu! Vai arī pēdējā dzimēnē uzdāvināja ļavisam negaidīti torti. Tā kā mana torte, tad jau var darīt, ko grib- tā nu es "iebraucu" tajā ar visu seju līdz pašām ausīm!!!

Un tā tie mazie skorpioniņi tur dzīvojas... Neviens nekad tā īsti arī nav viņus izprātis... Un tomēr viņi ir visu mīlēti (un nīsti ar!), apbrīnoti (un nesaprasti), atdarināti (un izsmieti), samīļoti (un aizmirsti)...

Te kāds mazais cilvēciņš katru *dzimēni* gaida mīkstās mantiņas, bet neviens viņam nedāvina... Vai arī uzdāvina Tādu dāvanu, ka momentā rodas jautājums: "Bet KAPĒC???" Un tomēr- viņi ļoti mīl savus *CRAZY* draugus, mēģina būt ļoti jauki un mīļi (tomēr līdz galam sevi neatklāt)...

Tādēļ - APSVEICIET, APSVEICIET viņus- samīļojiet un sabučojiet tā kārtīgi! Tāaa, lai pēc tam vēl ilgi atcerētos, ka tieši jūs esat viņu Taaa apsveicis!!! Un viņi jums atdarīs ar to pašu! ☐

Seriāls vairākos turpinājumos "Iz studentu ikdienas"

sviesc

Sērija Nr.1 "Viens plašajā pasaulē"

Kā nu gadījās, kā ne- students Vilibalds bija ticis līdz bezizmēra studentu pilsētai Keskusai. Vilis, aliksim mums jau zināmo personību zem šī nosaukuma, bija veiksmīgi beidzis vidusskolu Klumburu ciemā, un tagad viņš stāvēja uz Keskusas galvenās ielas un, atklāti sakot, bija zināmā šokā... Par ko? Nu, to pat viņš tā īsti uzreiz nevarēja izdomāt. Tikai pēc 1 stundas un 23 minūtēm (Vilis bija ārkārtīgi precīzs puisis) viņš atguvās un konstatēja, ka nemaz nezina, uz kuru pusi no autobusa pieturas jāiet, lai nokļūtu kojās (mēs visi saprotam, par ko iet runa). Ejot gar krāšņajiem veikalu skatlogiem viņš mēģināja pētīt krāsainajā (!!!) universitātes bukletā ievietoto Keskusas karti, kurā it kā bija jābūt arī atzīmētām kojām. Bet, ak vai, Vilis bija tālredzīgs (cipars, tīri lasītāju netraumējošu iemeslu dēļ netiks minēts). Jūs droši vien domājat, ko gan šis puisis netver pēc saviem okulāriem??? Nu, Vilis jau vispār ir apķērīgs zēns, un doma par okulāru uzstiepšanu uz deguna viņam bija ienākusi prātā jau īsi pēc iesēšanās autobusā, kas brauca no Klumburu ciema uz Keskusu. Te nu Jums, cienījamie

lasītāji, der zināt, ka Vilis vienkārši bija atstājis savas acenes opīm. (Tiem, kas vēl nesaprata – nu, palika viņam mājā tā brille!!!). Vilis bija nonācis neapskaužamā situācijā - viens pats bezizmēra studentu pilsētā Keskusā un bez brillēm!

Atlika tika viens - jautāt garāmgājējiem par koju atrašanās vietu. Viss būtu normāli, ja vien Vilim nebūtu komunikācijas problēmu. Lieta tāda, ka Vilis bija viens no 20 Klumburu ciema iedzīvotājiem (uz brīdi, kad pameta šo vietu), no kuriem 17 bija viņa ģimenes locekļi. Vai tad viņam sagādāja raizes sarunāties ar saviem ģimenes locekļiem? Ne taču, bet tagad viņš bija lielā (bezizmēra) pilsētā, kur bija pilns ar visādiem humanoīdiem, kas Vilim par lielu sāpi nebija viņa radnieki.

Vilis ar ārkārtīgi lielu piespiešanos mēģināja sagatavot jautājumus, ko uzdot garāmgājējiem. A, veltīgi, jo šīs pilsētas (bezizmēra) iedzīvotāji - humanoīdi bija ļoti pretimnākoši. Bet Vilis takš to nezina! Nu, tad nu viņš atkal pavadīja zināmu laiku (2 stundas un 36 minūtes, ja gribam būt precīzi, un mēs tādi gribam būt!) analizējot situācijas, kas

